

Alt Klod er ligesom Græs, og all Men-
niskens Herlighed, som Græssets Blomster,
Græsset visnede og Blomstret derpaa
faldt af. 1 Petr. I. Cap. 24 v.

Betraget

Sil sidste sørgelig **Ne** - **Heinde**

Duet

Den i Livet

Gud og Ondelskende **MATRONE**

Nu i Døden salige

M^{AD.} **Maren Kramer**

nee de **Schult,**

Hvis Troe var skult i Hiertet,

Men aabenbaredes i Bierningen.

Efter

At Hun hadde levet her i 84 Aar og i Maaned, og imid-
lertid hadde smaat noget, baade af Verdens Herlighed og Elendig-
hed, fandt Hun den beste Smag i at vandre her fra og vare med Christo; hvilken
Hun den 20 April leverede sin dyrekøbte Siel, og længe før hadde opofret sit
gandske Varsen, hvoraf de Jordiske Levninger i Dag den 27 April 1759 bliver
nedsat i Bergens Nye Kirke, for at hvile til de salige Dødes ærefulde Op-
standelse da Hun med alle Hellige, som her har eyet

Naadens Meget Liggendefæe,

Bil arve i **Ne**

Naadens Meget Lon.

B E R G E N,

Trykt hos Kongel. Majest. trykker. Bogtrykker, Christoph Koberg.

Bedrøbet Sørge-Huus! Tillad, at jeg begræder
 Det Stød Du fik, da nu Din Støtte fra Dig faldt;
 Men hør til nyttet Graad, hvad det hi Dyrne bærder
 For Døden, Syndens Sold, som hersker ober alt?
 Det er en affagt Døm, at Adams Børne-Skare;
 Jeg meener, at alt Kiød, hvert Menniske maa døe,
 Det Dødelige land ey andet end forføre
 Og visne bort som Lob, som Blomster, og som Høe.
 En Purpur-Kaabe maa midt i sin Skionhed falme,
 Naar Dødens blege Pust kun gaander paa dens Pragt,
 Selv Deylighed, og Mægt, maa svinde, svingle, og balme
 Ved Døden, som af GUD, fik u-omstærket Nagt.
 Den som er højest sadt maa gaae fra Stand og Sæde,
 Naar Døden, Syndens Segl Befalning faaer af Gud;
 Men den, som lever vel kand giennem Døden træde
 Indtil et saligt Liv, som evig holder ud.

O salig døde Siel! Din Dyd er os i Minde,
 Skiont Døden giemmer Dig i Grabens mørke Land;
 Din Dyd i Døden just saae Lyset at oprinde,
 Da Dyd i Døden gab Dig Himlens Ære-Stand.
 Nu bytter Du ey med alt det, som Verden eyer;
 Thi Guldets Rødhed er kun af en sminket Muld;
 Men Himlens Herlighed langt ober Guldet beyer,
 Dens Rigdom evig staaer, naar alting gaaer omkuld.
 Din Dyd ey kunde Dig fra Dødens Døm fritage;
 Thi Dyden her maa boe i Dødeligheds Æer;
 Men skiont Du døde, blev dog Dydens Frugt tilbage,
 Dit Minde hos os groer, Din Siel Guds Ansigt seer.
 Saa leb da evig vel! til Lykke med den Ære,
 Hør i Du sbræder nu udi Guds Engle-Chor!
 Skiont hi Din Jorde-Krop til Jordens Skiod mon bære,
 Vil hi dog see Dig der, hvor GUD i Ære boer.

Grab = Skrift.

Kom Dødelige see dig her
 I den, som nu begravet er,
 Hun før har eyet Jordisk Guld;
 Men nu er Hun selv Jord og Muld.
 Dog er Hun ikke gandske død;
 Thi just ved Døden Sielen nød
 Det Liv, som evigt skal bestaae,
 Naar Jord og Himmel maa forgaae.
O! Læser, lær da her udaf,
 At du og skal din Bandre-Stab
 Medlegge, naar Guds Time er.
 Doer du her vel, du lever der.

